

(Vespre de primavera. Saló d'una casa antiga. Una dona gran, vestida de dol, parla amb un jove. No han encès cap llum. Per les dues finestres penetra un clar de lluna implacable. També hauria d'haver dit que la Dona de Dol ha editat dos o tres reculls de poemes d'esperit religiós. Doncs bé, la Dona de Dol s'adreça al Jove:)

Deixa'm venir amb tu. Quina lluna, aquesta nit!
És esplèndida la lluna, no es veurà
que tinc els cabells blancs. La lluna
torna a fer daurats els meus cabells. No te n'adonaràs.
Deixa'm venir amb tu.

Quan hi ha lluna les ombres creixen dins la casa,
unes mans invisibles obren les cortines,
un dit vaporós escriu a la pols del piano
paraules oblidades; no les vull escoltar. Calla.

Deixa'm venir amb tu
fins una mica més avall, fins a la tàpia de la bòbila,
allà on el camí fa un revolt i es veu
la ciutat de ciment i d'aire, emblanquinada de lluna,
tan indiferent i tan etèria,
positiva i metafísica,
que finalment pots creure que existeixes com que no existeixes,
que mai no has existit, que no ha existit el temps ni la seva degradació.
Deixa'm venir amb tu.

Seurem una estona al pedrís, a dalt del puig,
i com que ens bufarà a la cara el vent primaverat
potser ens podrem imaginar fins i tot que volem,
perquè sovint, i avui mateix encara, m'he sentit el frec de les faldilles
com l'esbatec de dues ales poderoses;
i quan et tanques en aquest soroll del vol,
sents que el coll se t'endureix, i els costats, i les carns,
i així, oprimida entre la musculatura de l'aire blavís,
i amb els nervis vigorosos de l'alçada,
no té importància si te'n vas o si tornes,
ni tampoc en té que els cabells em blanquegin
(no és això el que em sap greu; el que me'n sap
és que el cor no em blanquegi, també).
Deixa'm venir amb tu.

Ja ho sé, que en l'amor ens hem de defensar tots sols,
sols en la fama i sols en la mort.
Ho sé. Ho he pogut comprovar. Però tant se val.
Deixa'm venir amb tu.

Aquesta casa està embruixada, em fa fora;
vull dir que s'ha fet molt vella, els claus es desclaven,
els quadres es desprenen com si es capbussessin en el buit,
cau sense fer fressa el guix de les parets,
com el capell del mort cau del penjador que hi ha al passadís fosc,
com cau dels seus genolls el guant de punt de mitja del silenci
o bé com cau un raig de lluna damunt la vella butaca esbalandrada.

En altre temps també va ser nova; no parlo de la foto que et mires
amb tanta desconfiança,
vull dir la butaca. Molt còmoda, t'hi podies estar assegut hores i
hores,
i somiar amb els ulls clucs allò que fos:
una platja llisa, humida, enllustrada de lluna,
més lluenta que el xarol de les velles sabates que porto cada mes al
sabater de la cantonada,
o la vela d'una barca de pesca que se'n va, gronxada per la seva prò-
pia respiració,
una vela triangular com un mocador plegat de biaix, només pel mig,
com si no li calgués lligar ni portar res,
ni hagués de desplegar-se per dir adéu. Sempre m'han agradat els
mocadors,
no per embolicar-hi res,
quatre llavors de flors, o camamilla recollida al camp sota la sole-
llada,
ni per fer-hi quatre nusos com el cobricap que duen els paletes de
l'obra del davant,
ni per eixugar-me els vidres; he conservat molt bé la vista;
mai no he portat ulleres. Un simple caprici, els mocadors.

Ara els plego en quatre, en vuit, en setze
per tenir els dits entretinguts. I em ve a la memòria
que mesurava així la música quan anava al Conservatori
amb davantal blau i coll blanc, i dues trenes rosses
—8, 16, 32, 64—,
agafada a la mà d'una petita amiga meva, de pell de préssec, plena
de llum i flors rosades
(perdona'm aquestes paraules, mal costum) —32, 64—, i els de casa
tenien
grans esperances en el meu talent musical. Bé, doncs, et parlava de
la butaca

esbalandrada; se li veuen les molles rovellades, el farciment de palla;
pensava dur-la aquí al costat, a la casa de mobles,
però d'on trec el temps, i els diners i l'humor —¿tu què adobaries
primer?—;

jo pensava posar-hi un llençol a sobre, però em fa por
la blancor del llençol sota aquest clar de lluna. Aquí van seure
persones que somiaven grans somnis, com tu i com jo, de fet,
i ara descansen sota la terra sense haver de patir per la pluja o per la
lluna.

Deixa'm venir amb tu.

Ens aturarem un moment al capdamunt de les escales de marbre
d'Àgios Nikola,
després tu les baixaràs i jo tornaré enrere
i m'enduré al costat esquerre l'escalfor del contacte casual de la teva
jaqueta
i encara uns quants rectangles lluminosos de petites finestres del
barri
i aquest blanquíssim vapor de la lluna que és com una gran processó
de cignes de plata;
i no em fa por aquesta expressió perquè jo,
anys enrere, moltes nits de primavera vaig parlar amb Déu, que se
m'apareixia
revestit del vel i de l'esplendor d'un clar de lluna com aquest,
i li vaig sacrificar molts joves, encara més guapos que tu,
pura i blanca, jo, evaporant-me en la meva flama blanca, en la blan-
cor del clar de lluna,
abrusada per la mirada insaciable dels homes i l'èxtasi dubtós dels
adolescents,
rodejada d'esplèndids cossos torrats de sol,
robustos membres nus que nedaven, remaven, corrien, jugaven a
pilota (i jo feia veure que no els veia),

fronts, llavis i colls, genolls, dits i ulls,
i pits i braços i cuixes (i és veritat que no els veia);
de vegades, de tant admirar-ho, oblides allò que admires, només
te'n queda l'admiració.

Déu meu, quins ulls com estrelles, i jo m'alçava al mig d'una apo-
teosi d'astres negats,
perquè, encerclada per fora i per dintre,
no em quedava cap altre camí que anar amunt o avall. I no, no n'hi
ha prou.

Deixa'm venir amb tu.

Ja ho sé, que l'hora ja ha passat. Però tu deixa'm,
perquè he estat sola tants anys, tantes nits i tants dies, tants migdies
ardents,

inflexible, sola i casta,
fins i tot en el meu llit de matrimoni sola i casta,
escrivint versos gloriosos als genolls de Déu,
uns versos que, et sóc sincera, duraran com si els hagués cisellat en
un marbre blanquíssim
més enllà de la meva vida i de la teva, molt més enllà. I no n'hi ha
prou.

Deixa'm venir amb tu.

Ja no puc més amb aquesta casa.

No suportó sostenir-la damunt la meva esquena.

Has d'anar sempre amb compte, amb compte,
estintolar la paret amb el bufet,
estintolar el bufet amb l'antiquíssima taula tallada,
estintolar la taula amb les cadires,
estintolar les cadires amb les mans,
posar l'espatlla a sota de la biga que cedeix.

I el piano, com un taüt negre tancat. No goses obrir-lo.